

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๐

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๑๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๓๐ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๐

ครั้งที่ ๑๐/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันเสาร์ที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๔๘๐

๑. รับรองรายงานการประชุมสภา ฯ ครั้งที่ ๑๑, ๑๒, ๑๓ และ ๑๔/๒๔๗๙ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) สมัยที่ ๒ ๒๑๐
๒. กระตุ่ถาม
 - (๑) เรื่อง สดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตรถจักรยาน ให้แก่นักเรียน ของ นายบุญมี ตุงคนาคร ๒๑๐
 - (๒) เรื่อง บำรุงลำน้ำแควป่าสัก ของ ชุนอินทรภักดี ๒๑๑
 - (๓) เรื่อง กลังออมสิน ของ ชุนคุรุการพิจิตร ๒๑๑
 - (๔) เรื่อง ให้มีบริษัทเรือไทยตามท่าเรือต่างประเทศ ของ ร.ท. ทองคำ คล้ายโอภาส ๒๑๒
 - (๕) เรื่อง การป่าไม้ ของ นายแซ ยูนิพันธ์ ๒๑๓
 - (๖) เรื่อง ที่ดินสาธารณะทุ่งหนองนา ของ ชุนคุรุการพิจิตร ๒๑๕
 - (๗) เรื่อง แกะไขพระราชบัญญัติอากรค่าน้ำที่เกี่ยวกับภาษีขายตักปลา ของ ชุนคุรุการพิจิตร ๒๑๕
 - (๘) เรื่อง การเผยแพร่รัฐธรรมนูญ ของ หลวงศรีประกาศ ๒๑๕
๓. ร่างพระราชบัญญัติภาษีการค้า (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๒๑๖
๔. ร่างพระราชบัญญัติเหรียญรัตนาภรณ์รัชกาลที่ ๘ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๒๒๒

๕. ร่างพระราชบัญญัติ โอน กรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลเจ้าพระยาภาณุวงศ์ อำเภอ บางยี่เรือ จังหวัดธนบุรี ให้แก่นางสาวลับ แสงชูโต นางสาวหลง แสงชูโต และ นางสาวยิ้ม แสงชูโต พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓
๖. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางรถไฟและท่าเรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓

๒๒๖

๒๒๗

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๐/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒

วันเสาร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๕๒ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๗๕ ท่านเป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
รับรองรายงานการประชุมสภา ฯ ครั้งที่
๑๑, ๑๒, ๑๓ และ ๑๔/๒๔๗๙
(วิสามัญ ครั้งที่ ๒) สมัยที่ ๒ เมื่อไม่มีผู้
ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้มี
มติว่าต่อไปกระทู้ กระทู้ที่ ๑ ของ
นายบุญมี ตุงคนาคร

นายบุญมี ตุงคนาคร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดลำพูน) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ตามรัฐธรรมนูญว่า การกระทรวง
มหาดไทย มีข้อความดังต่อไปนี้ นักเรียน
ของรัฐบาลทั่วพระราชอาณาจักร มีความ
จำเป็นจะต้องใช้รถจักรยานเป็นยานพา-
หนะไปโรงเรียน เพื่อความสะดวกในการ
เล่าเรียนและ ประหยัด รายจ่ายของ ผู้ปกครอง
รัฐบาลยอมทราบแล้วว่าเด็ก

นักเรียนเป็นผู้ไม่สามารถจะหารายได้ด้วย
ตนเอง แต่การใช้รถจักรยานนักเรียน
ต้องเสียค่าธรรมเนียมใบขับขี่และทะเบียน
รถ เท่ากับประชาชนทั่วไปนั้น ขอลา
รัฐบาลว่าจะลดค่าธรรมเนียม ให้นักเรียน
ครึ่งหนึ่งจะได้หรือไม่

พระยาสุรเสนา (รัฐมนตรี) :

รัฐบาลขอขอบว่าความมุ่งหมายแห่งพร
ราชบัญญัติล้อเลื่อน ในการเก็บค่าธรรมเนียม
รถจักรยานนั้นเก็บเนื่องจากการใช้
รถ จึงมิ ได้มีการลด ให้สำหรับเพศอายุ
และรายได้ของผู้ใช้ ถ้าลดให้คง นั้นก็
อาจจะเกิดปัญหาขึ้นมากมาย เช่นระหว่าง
เด็กที่เป็นนักเรียน และเด็กที่ไม่เป็นนัก
เรียน ระหว่างบุคคลที่มีรายได้ น้อยกับ
บุคคลที่มีรายได้มากดังนี้ เป็นต้น
อัตราค่าธรรมเนียมก็ได้กำหนด ไว้พอ
เหมาะสมแก่ฐานะของผู้ที่มีรถจักรยานใช้
ได้อยู่แล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

กระทู้ต่อไปของขุนอินทรภักดี

ขุนอินทรภักดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้ ลำนำแควป่าสักที่เป็นทางเดินรับส่งสินค้าของชาวจังหวัดเพชรบูรณ์ สระบุรีและพระนครศรีอยุธยาเคยร้องเรียนให้รัฐบาลบำรุงนั้น รัฐบาลได้ดำริบำรุงได้เพียงใดหรือไม่ ถ้ายังมีได้กำริทำนบำรุงให้ดีขึ้นเป็นเพราะเหตุใด

พระยาศรีเสนา (รัฐมนตรี) : เรื่องการบำรุงลำนำแควป่าสักนั้นกระทรวงมหาดไทยกำลังพิจารณาอยู่แล้ว แต่เรื่องนี้ จะต้องทำเป็นการใหญ่ต้องใช้แรงคนมากและใช้เวลานานเพราะระยะทาง ซึ่งจะต้องบำรุงยาวประมาณ ๘,๐๐๐ เส้นเศษ หนึ่งการดำเนินงานในเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับวิชากรอนันท์จะต้องอาศัยเจ้าหน้าที่กระทรวงเกษตรราธิการร่วมมืออยู่แล้ว ซึ่งเวลานี้กระทรวงมหาดไทยกำลังหาหรือหาความตกลงในเรื่องการบำรุงรักษาลำนำลำคลองกับกระทรวงเกษตรราธิการอยู่

แล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

กระทู้ต่อไปของขุนคุรุการพิจิตร

ขุนคุรุการพิจิตร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดพิจิตร) : กระทู้ถามรัฐมนตรีเศรษฐกิจการของข้าพเจ้าครั้งคลังออมสินไม่มีเงินสำรองจ่ายไว้ที่คลังจังหวัดผู้ฝากจะถอนเงินออกใช้สอยในยามจำเป็นไปได้ เป็นเหตุเดือดร้อนทำให้ผู้ฝากท้อถอย ข้าพเจ้าขอถามรัฐบาลว่า ๑. รัฐบาลทราบหรือไม่ว่าความท้อถอยและความไม่สะดวกเช่นนี้เป็นเหตุทำให้การคลังออมสินไม่ก้าวหน้าตามความมุ่งหมาย ๒. รัฐบาลจะเปิดเครดิตคลังออมสินสำรองไว้สักจังหวัดละ ๕๐๐ บาทจะได้หรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการ) : รัฐบาลขอตอบดังนี้ การคลังออมสินเป็นงานส่วนหนึ่งของที่ทำการไปรษณีย์และที่ทำการไปรษณีย์ของกรมในส่วนภูมิภาคทุกแห่งมีเงินสำรองจ่ายเป็นจำนวนอย่างมาก ๕,๐๐๐ บาท อย่างต่ำ ๒๐๐ บาท ทั้งนี้ตามความสำคัญของที่ทำการนั้น ๆ เงินสำรองจ่ายประจำที่ทำการนี้แต่ละ นายไปรษณีย์

อาจจะจ่ายให้ผู้ขอถอนเงินออมสินได้ ยิ่งกว่านั้น นายไปรษณีย์อาจจะใช้เงินรายได้ที่ได้รับในประเภทต่าง ๆ แม้ประเภทที่มีผู้มาฝาก ออมสิน และฝาก ธนาณัติในวันหนึ่ง หมุนไปจ่ายให้ผู้ขอถอนออมสินที่มาขอถอนในวันเดียวกันนั้นได้ แต่ถ้ามีผู้ขอถอนเป็นจำนวนมาก เงินสำรองผสมกับเงินรายได้ในวันนั้นมีไม่พอจ่าย นายไปรษณีย์ก็โทรเลขบอกกองคลังออมสิน กองคลังออมสินก็แจ้งให้กองบัญชีส่งเงินไปให้ทางธนาณัติ ในกรณีเช่นนี้การล่าช้าอาจจะมีบ้าง แต่ก็ไม่นานวันนัก แม้ในระหว่างที่รอรับเงิน ทาง ธนาณัติ ถ้ามีเงินรายได้อื่นเข้ามาเพียงพอ นายไปรษณีย์ก็อาจจะหมุนจ่ายให้ผู้ขอถอนได้ทันทีที่มีต้องพัก รอเงิน ที่กองบัญชีส่ง ไปให้ทางธนาณัติ ส่วนที่ว่าการคลังออมสินไม่ก้าวหน้าตามความมุ่งหมายนั้น รัฐบาลยังสงสัยอยู่ เพราะสถิติแสดงจำนวนเงินฝากและจำนวนเจ้าของบัญชีฝาก ได้เพิ่มขึ้นตลอดมา คือ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๖ จำนวนบัญชีฝากทั้งสิ้น ๔๗,๓๕๑ ราย จำนวนเงินฝากทั้งสิ้น ๕,๖๘๒,๔๘๕.๖๔ บาท เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๗ จำนวนบัญชีผู้ฝากทั้งสิ้น ๖๑,๕๗๔ ราย จำนวนเงินฝาก

ทั้งสิ้น ๗,๓๓๘,๓๕๗.๒๑ บาท เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๘ จำนวนบัญชีผู้ฝากทั้งสิ้น ๗๘,๒๐๔ ราย จำนวนเงินฝากทั้งสิ้น ๙,๔๖๖,๑๑๒.๖๖ บาท เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๙ จำนวนบัญชีผู้ฝากทั้งสิ้น ๙๖,๕๕๒ ราย จำนวนเงินฝากทั้งสิ้น ๑๑,๕๘๑,๙๖๐.๖๐ บาท ส่วนที่จะให้เปิดเครดิตคลังออมสินไว้จังหวัดละ ๕๐๐ บาทนั้น ขอตอบว่า ได้มีเงินจำนวนพอสมควรไว้สำรองจ่ายประจำที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขอยู่แล้ว คงกล่าวเบื้องต้น วงเงินสำรองนั้นก็ให้พิจารณาเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมแก่กาลเทศะอยู่เสมอ แต่จะให้มีมากนักไม่ได้ เพราะเกรงจะไม่ปลอดภัย จึงได้มีระเบียบตราไว้ว่า เมื่อมีเงินรายได้เกินวงอนุญาติให้เก็บไว้สำรองจ่ายต้องนำส่งคลังเสมอ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
กระทรวงการคลัง
กรุงเทพฯ
คดียุติ
โอกาส

ร.ท. ทองคำ คล้ายโอกาส
(ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี)
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามรัฐธรรมนูญ
เศรษฐกิจ กิ่งต่อไปนี้ รัฐบาล

คำนี้จะช่วยส่งเสริมให้มีบริษัทเรือไทย
เดินระหว่างประเทศสยามกับเมืองท่าต่าง
ประเทศบ้างหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ) :
รัฐบาลขอตอบว่า รัฐบาลได้ช่วยส่งเสริม
อยู่แล้ว และขณะนี้ก็มีบริษัท
เรือไทยเดินระหว่างประเทศสยามกับ
เมืองท่าต่างประเทศอยู่บ้างแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายแซ ยูนิพันธ์

นายแซ ยูนิพันธ์ (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเพชรบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตรธิการ ดังต่อไปนี้ เนื่องจาก
พระราชบัญญัติรักษาป่า (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๗๕ ได้อนุญาตให้
ราษฎรตัดฟันซีกลากไม้ในประเภทหวง
ห้ามเพื่อประโยชน์ในการใช้สอยส่วนตัว
โดยยกเว้นค่าภาคหลวงให้ไม่เกินครัว
เรือนละ ๑๘ บาท สำหรับการปลูก
สร้างหรือขยายต่อเติมบ้านเรือน และไม่
เกินครัวเรือนละ ๑๒ บาท สำหรับทำ
เครื่องมือหรือสิ่งอื่นที่ใช้ประกอบหรือ

เกี่ยวเนื่องในการกสิกรรมหรือการประมง
แต่มาบัดนี้รัฐบาลได้ประกาศหวงห้ามไม้
ที่จำเป็นจะต้องใช้ในการปลูกสร้างบ้าน
และไม้ที่จำเป็นสำหรับทำเกวียนเสี้ยน
เช่นไม้ค่าง ไม้ประคู้ ไม้มะค่าลิง ไม้
ยาง ไม้เต็ง ไม้รัง ไม้ตะแบก ไม้ชิงชัน
ไม้ฝาง ไม้แดง ไม้มะค่าใหญ่ ฯลฯ
เป็นไม้ชนิดที่ยกเว้นจากการอนุญาตโดย
ยกเว้นเงินค่าภาคหลวง ซึ่งหมายความว่า
ไม้ที่จำเป็นเหล่านี้ ผู้ใดจะตัดฟันซีก
ลากจะต้องเสียค่าภาคหลวงทุกคน เป็น
เหตุให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อนใน
เรื่องนี้มาก ข้าพเจ้าขอทราบที่รัฐบาล
จะผ่อนผัน อนุญาตให้ราษฎรได้ตัดฟัน
ซีกลากไม้ที่จำเป็นสำหรับการปลูกสร้าง
บ้านและทำเกวียนดังกล่าวแล้วนั้น โดย
ยกเว้นเงินค่าภาคหลวงให้ตามความใน
มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติรักษาป่า
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕ จะ
ได้หรือไม่

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ) :
ขอตอบว่า ตามที่ทางการได้ประกาศ
ยกเว้นไม้หวงห้ามบางชนิดจากการ
อนุญาต โดยยกเว้นค่าภาคหลวงนั้นก็
เนื่องจากไม้เหล่านั้นเป็นที่นิยมของ

ราษฎรมาช้านาน และได้ถูกตัดพื้นลง
มากมาย จึงจำเป็นต้องสงวนไว้เพื่อมิให้
สูญพันธุ์ไปเสีย ซึ่งเป็นการรักษาไว้
เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของราษฎร นั้น
เอง อนึ่งก่อนที่จะประกาศยกเว้น ทาง
การก็ได้ทำการสอบสวนพิจารณาแล้ว
เห็นว่ายังมีไม้ชนิดอื่น ๆ อีกหลายชนิด
ที่พอจะใช้แทนกันได้ดี และคงอนุญาต
อยู่ ถ้าหากราษฎรจะเปลี่ยนความนิยม
และหันไปใช้ไม้ชนิดที่ได้ประโยชน์
เท่า ๆ กันก็จะไม่เป็นการเดือดร้อนอย่าง
ใด และยังเป็นประโยชน์ในการช่วยกัน
กันคว้านและเผยแพร่อีกด้วย โดยเฉพาะ
จังหวัดเพชรบุรีที่ไม่มีหวงห้ามทั้งหมด๒๗
ชนิด ทางการได้ประกาศยกเว้นจากการ
อนุญาต โดยยกเว้น ค่าภาคหลวงเพียง
๒๐ ชนิดเท่านั้น ยังมีไม้ที่คงอนุญาต
อยู่อีก ๔๗ ชนิด ซึ่งเห็นว่าไม่เป็นการ
เดือดร้อนแก่ราษฎร

นาย แช ยูนิพันธ์ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดเพชรบุรี) : ข้าพเจ้า
ขอพักเป็นข้อที่ ๑ ว่า ไม้ที่ทางรัฐบาล
ได้ประกาศยกเว้นหวงห้าม นั้นเป็น ไม้
ที่จำเป็น ในการ ปลูกสร้างบ้าน ส่วน
ไม้ที่รัฐบาลไม่ได้ประกาศยกเว้น หมายถึง

ความว่ายังคงอนุญาตให้ตัดฟันได้นั้นเป็น
ไม้ที่ไมทนเหมือนไม้เหล่านี รัฐบาล
ทราบ หรือไม่ว่า ไม้เหล่านี จะ ไปปลูก
สร้างเรือนไม้ได้ และทำเกวียนก็ไม่ได้
เพราะจะหักใช้ไม่ได้จริง ๆ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ)
ไม้ที่ยังคง อนุญาตให้ยกเว้น ค่าภาค
หลวงนั้น ได้ตอบมาแล้วว่า มีถึง
๔๗ ชนิด และตามที่สอบสวนมาก็ยังมีไม้
อีกหลายชนิดที่ทางเจ้าหน้าที่เทคนิคเห็น
ว่า ควรจะสร้างบ้านได้หรือเอาไปใช้ตาม
ที่ผู้ตั้งกระทู้ถามได้ เพราะฉะนั้นจึงยืนยัน
ว่าไม้เหล่านี สมควรที่จะเอา ไปทำ
ประโยชน์เหล่านีได้

นาย แช ยูนิพันธ์ (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเพชรบุรี) : ข้าพเจ้า ขอ ชัก
ข้อ ๒ ว่า รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า
ราษฎรนี้ตัดไม้ทำเกวียนนั้น ได้ใช้ ไม้
อะไรสำหรับทำเกวียน

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ)
ไม้ที่ตัดมาทำเกวียนนั้น ทางรัฐบาล
ได้ทราบเหมือนกัน แต่ไม่แน่ใจว่า
จะทำเกวียนได้เฉพาะที่ผู้ตั้งกระทู้ถามตาม

อาจจะไม่มีอื่นดีกว่าที่ผู้ถามถามมา

แล้วก็ได้

นายแข ยูนิพันธ์ (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเพชรบุรี) : รัฐบาลรับรองได้
หรือไม่ว่า ไม่ทนออกจากห่วงห้ามนั้นเป็น
ไม่ว่าจะเอามาทำเกวียนได้

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ) :
รับรองไม่ได้ ควรจะพยายามทำเสียก่อน
ถ้ามีเหตุติดขัดค่อยว่ากันใหม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของขุนครุการพิจิตร

ขุนครุการพิจิตร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดพิจิตร) : กระทู้ตามรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงเกษตรธิการ ตั้งข้อไป
ที่ดินทุ่งสาธารณะทุ่งหนองนา หรือราง
หนองเสือ รัฐบาลจะปลดปล่อยให้ราษฎร
จับจองทำนาเสียเพื่อระงับความเดือดร้อน
ของราษฎรหม่อมมากจะได้หรือไม่ เพราะ
เหตุไร

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ) :
เรื่องนี้เกี่ยวกับเป็น ข้อเท็จจริงกำลัง
สอบสวนทางจังหวัดอยู่ ยังตอบใน

ขณะนี้ไม่ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไป ของขุนครุการพิจิตร

ขุนครุการพิจิตร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดพิจิตร) : กระทู้ตามรัฐมนตรี
ว่าการคลังของข้าพเจ้า ตั้งข้อไปรัฐบาล
แก้ไขพระราชบัญญัติอากรค่าน้ำเสียใหม่
ให้คงเก็บช่วยคักปลาเพียงว่าละ ๒ สตางค์
จะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

พระยาไชยยศสมบัติ (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐบาล
ขอตอบว่า เครื่องมือจับสัตว์น้ำ ประเภท
ข่าย อยู่ในความพิจารณาของกระทรวง
การคลัง และ กระทรวงเกษตรธิการ ใน
การเปลี่ยนแปลง พิกัดอัตราเงิน อากร
ค่าน้ำแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไป ของหลวงศรีประกาศ

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ตามนายรัฐมนตรี ตั้งข้อไป
ข้าพเจ้า ทราบว่า รัฐบาลสั่ง โดย ทาง ลับ
ห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใด เผยแพร่ รัฐธรรมนูญ
ให้ประชาชนฟัง จะเผยแพร่ได้ต้องได้

รับอนุญาตจากรัฐบาลเสียก่อน เป็นความจริงหรือไม่

นายกรัฐมนตรี : ชาวที่ที่ท่านทราบมาไม่เป็นความจริง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมทวารกระทู้ วาระต่อไป ขอให้พิจารณา ร่าง พระราชบัญญัติภาษีการค้า (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๔ ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุกที่ ๑ พิจารณาแล้ว ขอให้พิจารณาวาระที่ ๒ ที่ ๓ ต่อไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : ร่างพระราชบัญญัติภาษีการค้า (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๔ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี) : ในมาตรา ๖ นี้ ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้ความเดิมว่าอย่างนี้ "บุคคลใดกระทำการค้าใดๆ ทั้งที่ระบุไว้ในหมู่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ และ ๖ ในสถานที่อันมีค่ารายปีไม่ถึงหนึ่งร้อยยี่สิบบาท โดยยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัติ" ข้าพเจ้าแปรญัตติว่า "ค่ารายปีไม่เกิน ๑๒๐ บาท โดยยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัติ" ที่ได้

ขอแปรญัตติเช่นนี้ก็เพื่อคนยากจนเป็นต้นว่า ในที่บางแห่งอาจจะได้ค่ารายเป็นจำนวนน้อย เช่นได้ค่าเช่าเดือน ๑๐ บาท เป็นปีละ ๑๒๐ บาท เขาจะเสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ก็เป็นหนึ่งซึ่งอาจจะทำให้ผู้ยากจนเสียค่าเพิ่มขึ้น เช่น นาย ก. ไปเช่าบ้านนาย ข. นาย ข. จะเก็บค่าเช่าเดือนละ ๑๐ บาทได้เพราะนาย ข. จะต้องเสียภาษีเสียเงินนั้นแทนที่นาย ข. จะเก็บ ๑๐ บาท นาย ข. จะต้องเก็บมากกว่า ๑๐ บาท ฉะนั้นนาย ก. ผู้ยากจนจะต้องเสียเพิ่มโดยใช่เหตุ นั้นไปรบกวนยากจนใช่ไม่ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแปรเป็น "ไม่เกินความหมายว่า ถ้าเก็บได้เกิน ๑๒๐ บาทจึงต้องเสีย แต่กรรมการไม่ยอมให้สภาฯ ได้พิจารณาในข้อนี้ด้วย

นายมงคล รัตนวิจิตร (กรรมการ) : กรรมการกับผู้แปรญัตตินี้มีความประสงค์ตรงกันคือ จะไม่ให้คนจนเสียภาษีมากมายนัก ตามร่างนี้ปรากฏชัดเจนแล้วว่า ในสถานที่ที่มีค่ารายปีไม่เกิน ๑๒๐ บาทแล้วยกเว้นแปลว่ามีไม่ถึง ๑๒๐ บาทยกเว้น

ขุนเสนาสุสดี (ผู้แทนราษฎร)

จังหวัดร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าได้ฟัง
 กรรมการอธิบายแล้ว ข้าพเจ้ายัง
 ไม่เห็นพ้องด้วย เพราะว่าร่างเดิมมีว่า
 ถึง ๑๒๐ บาทต้องเสีย ผู้แปรญัตติว่า
 ไม่เกิน ๑๒๐ บาทไม่ต้องเสีย คำว่า
 ๑๒๐ บาทลงมาไม่ต้องเสีย ร่างเดิมมีว่า
 ถึง ๑๒๐ บาทถ้วนๆ แล้วต้องเสีย ดังนั้น
 จะไปแปลให้เข้าใจอย่างกรรมการว่า
 เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอ
 สนับสนุนผู้แปรญัตติว่า คำว่า "กระทำ
 การค่าใด ๆ ก็ระบุไว้ในหมู่ ๑, ๒, ๓,
 ๔, ๕, ๖. " นั้นเกินความถึงสถานที่โ
 ชนิตใด คือตกลงเรียกค่าเช่าหรือเรียก
 เงินกินเปล่าหรือค่าประกันวินาศภัยก็ตก
 อยู่ในข้อแห่งพระราชบัญญัตินี้ แต่การ
 ค่าเงินกินเปล่าแบบะเจียะแต่ก่อน ๆ มาไม่
 ต้องเสียภาษี เพราะศาลฎีกาได้เคยวินิจฉัย
 มาแล้ว ด้วยเหตุที่จะออกพระราชบัญญัติ
 นี้ก็เพื่อ จะเก็บเงินค่าแบบะเจียะนั้นเอง
 รัฐบาลจึงมีทาง ขยายรายได้ผลประโยชน์
 มากขึ้น เพราะฉะนั้นผู้แปรญัตติว่า
 ไม่เกิน ๑๒๐ บาท ไม่ต้องเสีย ภาษี นั้น
 ข้าพเจ้าเห็น ชอบ ด้วย ควร ให้บัญญัติไว้
 เพราะสถานที่ใดแม้จะเทียบว่า ปีหนึ่งได้
 ค่าเช่า ๑๒๐ บาท หรือถึง ๑๒๐
 ก็ต้องเสียภาษี เช่นนี้เป็นกรร้ายแรงมาก

คำว่า "เกิน ๑๒๐ บาท" ก็คือว่า ๑๒๐
 บาทกับ ๑ สตางค์ก็ต้องเสีย ถ้า ๑๒๐
 บาทเสียภาษีก็นับว่าเกิน ของ สถานที่เสีย
 เปรียบมากสมควรแล้วที่จะให้เป็นไปตาม
 ผู้แปรญัตติไว้

นายมงคล รัตนวิจิตร (กรรมมา-
 ชิกการ) : กรรมการได้ชี้แจงแล้วและ
 อีก ประการ หนึ่ง ร่าง นี้เป็น ของ รัฐบาล
 กรรมการไม่ได้แก้ไขอะไรเลย ขอ
 ยืนยันไว้

ด. เทียม ศรีพิสิฐ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดนครปฐม) : ข้าพเจ้าขอ
 แสดงความเสียใจว่า ท่านกรรมการ
 ได้ทำให้สภาฯ เข้าใจผิดไปอย่างถนัด
 ที่เดียว คือในร่างของรัฐบาลถึง ๑๒๐
 บาทต้องเสีย แก่กรรมการมาแสดง
 ว่า ๑๒๐ บาทนั้นไม่เสีย เพราะ
 จะนั้นเป็นการที่ค้านแปรญัตติของผู้แปร
 ญัตติไป คือผู้แปรญัตติมีความหวังที่
 ๑๒๐ บาทไม่ให้เสีย แต่กรรมการ
 บอกว่าไม่ใช่อย่างนั้น ร่างของรัฐบาล
 ๑๒๐ บาทไม่เสียต่างหาก นี่เป็นการ
 แสดงเหตุผล ให้สมาชิกเข้าใจผิดทีเดียว
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า ขอแสดงความเสียใจ
 ว่ากรรมการอ่านกฎหมายฉบับนี้ผิดไป

พระสารสาสน์ประพันธ์ (ประ-
 ธาน กรรมาธิการ) : กรรมาธิการ
 ได้ทำดีที่สุดแล้ว แต่อาจจะไปก็ได้อีก
 แต่ความเป็นจริงนั้น ร่าง พระราช บัญญัติ
 มาตรา ๓๑ กรรมาธิการไม่ได้แก้ไขอะไร
 เลย เพราะฉะนั้นนอกจากท่านแปรญัตติ
 ก็เห็นจะไม่มีปัญหาสำหรับ ผู้อื่นอีก ประ-
 ธานหนึ่งร่างนี้เป็นร่างของรัฐบาล รัฐบาล
 ไม่ได้เสนอมาให้แก้ไขเรื่อง ๑๒๐
 บาทหรือเรื่องพันบาท รัฐบาลเสนอมานี้
 เพราะพระราชบัญญัติเก่าบกพร่อง ระบุ
 เลขหมู่ขาดไป จึงได้เติมเข้ามาว่าหมื่นนั้น ๆ
 และหมื่นนั้นด้วย ให้ได้รับความควบคุม
 ตามพระราชบัญญัติ ในประการสุดท้าย
 ถ้าเราจะไปพิจารณาถึงเรื่องเกินหรือเรื่อง
 ต่ำกว่า ๑๒๐ บาท ข้าพเจ้าก็เชื่อมั่น
 นอกอำนาจและหน้าที่ของ กรรมาธิการ
 เพราะเมื่อวันพระราช บัญญัติฉบับนี้เข้า
 มาสู่สภา ฯ เราไม่ได้ทักกันเลยว่าจะเก็บ
 เท่าไรหรือ จะแก้ไข ในเรื่องการเก็บ หรือ
 ไม่เก็บ จะเรียก ๑๒๐ บาท หรือ ๑๑๙
 หรือ ๑๒๑ เราก็ไม่ได้พูดกันเลย เมื่อ
 เรื่องเป็นเช่นนี้เราเห็นว่าถึงกันไปแล้ว
 มีประโยชน์ เพราะฉะนั้นขอเสนอให้ลง
 มติ ถ้าผู้ใดเห็นด้วย ขอได้โปรดรับรอง
 (มีสมาชิกรับรอง)

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : กรรมาธิการ
 ไม่น่าจะเสนอให้ลงมติ เพราะว
 ท่านพูดข้างเดียวแล้วก็ฝ่ายหนึ่ง ไม่
 กล่าวแก้ไขคำพูดของท่านได้เลย เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเสนอขอเปิดอภิปรายต่อไป
 (มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
 ผู้ใดเห็นว่าควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอ
 โปรดยกมือขึ้น

(สมาชิยกยกมือ ๒๘ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
 ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(สมาชิยกยกมือ ๒๒ ท่าน)

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : เท่าที่ข้าพเจ้า
 ได้ฟังท่านประธานกรรมาธิการกล่าว
 ก็รู้สึกเห็นใจอยู่เหมือนกัน แต่ในเรื่อง
 นี้บางทีท่าน อาจจะเข้าใจผิด ความเป็น
 ธรรมดา ร่าง พระราช บัญญัติ ที่นำเข้า
 สภา ฯ นั้น ทุกเรื่องเราสามารถจะแปร
 ญัตติกันได้ทุกตัวอักษร หมายความว่า
 ญัตติที่เข้ามาสู่สภา ฯ นั้นเป็นความ
 ผิดชอบของท่าน ประธานสภา ฯ คดี

เพราะฉะนั้นจึงนำเข้ามาในที่ การที่ท่าน
 จะอ้างเอาว่า ทางฝ่ายรัฐบาลเสนอ นั้น
 ย่อมไม่ใช่ข้อสำคัญในเรื่องนี้ เท่าที่ข้าพ-
 เจ้า ได้แปร ญัตติ ก็เพราะว่า หลักการ นั้น
 มุ่งเพื่อจะช่วยเหลือสนับสนุนผู้ยากจนเป็น
 ข้อใหญ่ ถ้าปล่อยไปเช่นนั้นแล้วก็หมาย
 ความว่าท่านไม่ได้ช่วยเหลือประการใดเลย
 เราขอความต่างกันเพียงสตางค์เดียวเท่านั้น
 หมายความว่า ๑๒๐ บาทกับ ๑ สตางค์
 จึงต้องเสียภาษีเช่นนั้น ท่านก็ไม่ยอมให้เรา
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ทางรัฐบาล น่าจะเห็นใจ
 ในเรื่องนี้ จึงอยากจะเรียนถามรัฐบาล
 ว่า ความต่างกันเพียง สตางค์เดียว ท่าน
 ท่านจะขัดข้องหรือไม่

ขุนวรสิทธิธรรมเวทย์ (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดหนองคาย) :
 ข้าพเจ้าคิดว่าท่าน กรรมการซึ่งเป็นผู้
 อภิปรายครั้งหลังที่สุดนั้นเข้าใจผิดไป ใน
 ข้อ ที่ว่า ในมาตรฐานเรา ไม่มีการ เปลี่ยน
 แปลงอย่างใดอย่างหนึ่งเลย ความจริง
 ในเรื่องอัตรานั้นตามพระราชบัญญัติเดิม
 ได้ตั้งไว้สูงกว่านี้ ไม่ใช่ ๑๒๐ บาท
 ข้าพเจ้าคิดว่าดูเหมือนราว ๓๐๐ เศษ
 เพราะฉะนั้นร่างสุดท้ายที่เสนอมานั้นมา
 กิ่งในอัตรา ๑๒๐ บาท นี่เป็นการเปลี่ยน

แปลงไปแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าไม่มีการ
 เปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งอย่าง ใดนอกเหนือ
 ที่กรรมการจะทำได้นั้นเห็นว่าเป็นคำพูด
 ที่ไม่ถูกต้อง และเห็นว่าผู้แปร ญัตติได้ใน
 เรื่องนี้ อัคราเราจะเอามาตรฐานใน
 อัตราใดที่เป็นที่คง สำหรับเรียกเก็บภาษี
 คือเราจะเอามาตรฐานที่ว่าไม่ถึง ๑๒๐
 หรือไม่เกิน ๑๒๐ ขึ้นเป็นมาตรฐาน
 กำหนด ที่จริงนั้นความประสงค์ของท่าน
 ผู้แปร ญัตติ กับของท่าน กรรมการนั้นไม่
 เหมือนกัน แต่เป็นที่น่าเสียใจว่าค่าแปร
 ญัตติ ของท่านผู้แปร ญัตติ นั้น มีข้อความ
 ที่ทำให้ฉงนอยู่เล็กน้อย ที่ว่าไม่ต้องเสีย
 ภาษีนั้น จึงทำให้ท่าน กรรมการฉงน
 ไป ถ้าหากว่าไม่มีคำว่าไม่ต้องเสียภาษี
 คือแต่เพียงว่าค่ารายปีไม่เกิน ๑๒๐ บาท
 นอกนั้นคงเก็บ คือไม่เกิน ๑๒๐ บาท
 หมายความว่า ๑๒๐ บาทกับ ๑ สตางค์
 เช่นนี้ ต้องเดียนั้นใช้คำว่า ไม่เกินกว่า
 ๑๒๐ บาทโดยยกเว้น ถ้าเช่นนั้นการ
 แปร ญัตตินั้นเป็นการฟังเข้าใจยากกับ
 ความประสงค์ ถ้าหากว่าเราจะรับรอง
 เอาอัตราของผู้แปร ญัตติเป็นเกณฑ์แล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะคงตัดถ้อยคำออกเสีย
 บ้าง คงแก้แต่ว่าไม่เกิน ๑๒๐ บาท
 นอกจากนั้นให้คงไว้ทั้งหมด ที่นี้ในทาง

นโยบายข้าพเจ้าอยากจะกราบเรียนในทางนโยบายว่าเราควรใช้มาตรฐานอันใด ในทางนโยบายนั้นข้าพเจ้าเห็นดังนี้ เมื่อพระราชบัญญัตินี้ได้เข้าสู่สภาฯ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนท่านประธานในที่ประชุมว่า เมื่อได้ออกพระราชบัญญัติไปแล้ว เป็นการกระทบกระเทือนต่อคนไทยที่ทำการค้าขายเล็ก ๆ เป็นส่วนมาก และข้าพเจ้าอาจจะกล่าวว่าการค้าขายส่วนน้อยนั้น ในหมู่คนไทยเรามีเป็นส่วนมาก และในระหว่างนี้เป็นระหว่างที่เรากำลังเริ่มต้นทำการค้าขายคล้าย ๆ กับว่าเพิ่งตั้งไข่ กำลังดำเนินตั้งเป็นร้านย่อย ๆ เล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าหากว่าดำเนินการตามที่กรรมการตั้งมานี้แล้ว...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ท่านพูดแต่ว่าไม่ถึง ไม่เกินนี้ออกจะไปใหญ่เสียแล้ว ขอให้ท่านพูดไม่เกิน หรือไม่ถึง พูดใหม่

ขุนวรสิษฐ์รุณเวทย์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย) : คือเหตุผลที่กรรมการมาตั้งไว้เพียงนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการเคียดร้อนแก่คนที่เริ่มทำการค้าขาย เพราะเหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นด้วยในประเด็นของท่านที่ได้แปรญัตตินั้น คือไม่เกินกว่า ๑๒๐ บาท

แล้วได้ยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัติ

พระสารสาสน์ประพันธ์ (ประธานกรรมการ) : ข้าพเจ้าเสียใจที่ท่านผู้ฟังไม่เข้าใจที่ข้าพเจ้าพูด ที่ข้าพเจ้าพูดเมื่อก่อนเป็นเหตุผลที่แสดงว่า กรรมการนั้น อยู่ในกรอบบังคับที่ไม่สามารถจะทำทางใดทางหนึ่งได้ จำเป็นจะต้องเดินตามแนวที่ร่างไว้ในร่างของรัฐบาล ซึ่งเป็นนโยบาย ซึ่งเป็นการเงิน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่หลักการ เขาพูดกันไว้เช่นนั้น เพราะฉะนั้นขอให้เข้าใจเสียใหม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมการ) : ในการที่สมาชิกได้แปรญัตติแก้คำว่า "ไม่ถึง" เป็น "ไม่เกิน" นี้กรรมการได้ฟังคำชี้แจงของผู้แปรญัตติและผู้อภิปรายอื่นแล้ว รู้สึกว่าท่านผู้แปรญัตติมีเจตนาดี แต่ทว่าในการที่เราจะพิจารณาคำแปรญัตติที่ท่านเจตนาดีนั้นไปทางใด เราก็ต้องพิจารณาตามแบบดั่งที่ท่านประธานกรรมการได้ชี้แจงแล้ว เมื่อเสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้าสู่สภาฯ ข้าพเจ้าได้เป็นก้นก้นในหลักการอย่างหนึ่งที่ว่า หลักการที่รัฐบาลได้ร่างไว้เป็นข้อ ๆ ไป รวมทั้งหมวดเหมือน ๔ ข้อ ซึ่งแต่ละข้อนั้น

เมื่อสภา วรรับหลักการแล้ว สภาฯ ก็จำจะต้องผูกพันในหลักการที่รัฐบาลได้วางไว้เป็นข้อ ๆ นั้น ในข้อสุดท้ายหลักการที่รัฐบาลวางไว้คือว่า แก่การรายปีที่กำหนดไว้เป็นรายเดือน ๆ ละ ๒๕ บาทเป็นค่ารายปี เป็นรายปี ๆ ละไม่ถึง ๑๒๐ บาท เมื่อข้อความตามลายลักษณ์อักษรซึ่งอยู่แล้วว่าค่ารายปี ๑๒๐ บาท ค่ารายปีไม่ถึง ๑๒๐ บาท ได้ยกเว้น ๑๒๐ บาท จึงต้องเสียภาษีนั้นหมายความว่า ถ้าเสียค่าเช่าหรือทรัพย์สินที่ทำการค้าควรจะได้ในเดือนหนึ่งเป็นเงิน ๑๐ บาทแล้วให้เสียภาษีเมื่อหลักการได้ผูกพันเช่นนี้แล้วก็เป็นที่ธรรมดาอยู่เองที่จะจะต้องไม่ได้ ถึงแม้ว่าทางกรรมมาธิการ บางท่าน จะเห็นชอบด้วยคำแปรญัตติของสมาชิกก็ดี แต่ถ้าทางรัฐบาลแสดง การ ชัด ช้อง ว่า การที่กรรมมาธิการทำไปนั้นผิดหลักการ กรรมมาธิการก็เห็นว่าจะเอาเจตนาดีเข้าไปขัดขวางกันแบบนั้นเป็นกรไม่ชอบ บัญหาอีกข้อหนึ่งที่สมาชิกข้องใจก็คือว่า บัญหาที่เราจะช่วยคนจนหรือคนมี คือว่าการที่ลดค่ารายปีลงมาเพียง ๑๒๐ บาทนั้น จะกระทบกระเทือนถึงฐานะการค้าหรือฐานะพ่อค้าที่กระทำการค้านั้น ข้าพเจ้าขอเรียนเพียงว่าหาได้กระทบกระเทือนถึงไม่ ภาษี

ที่เก็บขึ้นเพียงร้อยละสี่ คือเป็นเงิน ๑๒๐ บาทก็มีละ ๔.๘๐ บาท พ่อค้าที่สามารถเช่าห้องแถวทำการค้าขายได้นั้นเป็นพ่อค้าสัญชาติไทย เราก็ยอมรื้ออยู่แก่ใจแล้ว และฐานะของเขาก็คว่า ชาวนาที่ ต้องเสีย รัชชูปการ ๓ บาทตามหัวเมือง และ ๕ บาทในกรุง และฐานะก็กว่าชาวนาที่ทำนาได้เพียง ๔ บาท ๕ บาทต่อไป แต่เขาจะต้องเสียภาษี อากร กำนานอีก บัญหาที่ว่าเราจะช่วยบุคคลประเภทใด ถ้าแม้ว่าเราได้ภาษีการค้าขึ้นเพิ่มขึ้น ข้าพเจ้าก็คิดว่ารัฐบาลคงจะใจป่าพอในการที่จะหาทาง พิจารณาลดหย่อน ภาษี อากร ของ ชาวนา และภาษีอาชญาบัตรอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ลงได้บ้าง ถ้าเราไม่มีภาษีอย่างอื่นมาชดเชย รัฐบาลจะลดภาษีอาชญาบัตรที่เราเรียกร้อง และลดค่าหน้าที่เราเรียกร้อง รัฐบาลก็ว่าการกระทำเช่นนี้กระทบกระเทือนถึงรายได้ของแผ่นดิน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว รัฐบาลก็น่าจะ กรุณาหาทางใดทางหนึ่งที่จะชดเชยเงินอย่างหนึ่งอย่างใดที่ได้เสียไป ข้าพเจ้าเข้าใจว่ารัฐบาลคงมองเห็นความเดือดร้อน ของราษฎรที่ได้รับนั้น จึงได้ลดค่ารายปีลงมาเพียง ๑๒๐ บาท เป็นการช่วยเหลือโดยทั่วไปให้ได้รับการผ่อนผัน ในเรื่องนั้น จริง

อยู่ ที่ท่านสมาชิกบางท่านกล่าวไปในทาง
 บัญญัติการคลังที่ว่า พ่อค้าที่เขาเสียภาษี
 นั้น เขาจะต้องช้ราคา โดยทางอ้อมแก่
 ราษฎรเป็นการ กระทำให้ราษฎรเดือด-
 ร้อนนั้น แต่ปัญหาที่พ่อค้าจะได้รับเพียง
 ปีหนึ่ง ๔๘๐ บาทแล้วจะบีบบังคับ
 ราษฎรนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าเป็นผลส่วน
 น้อยที่ตกอยู่แก่ราษฎร เพราะฉะนั้นกรรมมา
 ธิการจึงมุ่งในประโยชน์ส่วน ใหญ่เท่านั้น
 ข้าพเจ้าขออ้อนวอนอีกครั้งหนึ่งว่า ปัญหา
 เหล่านี้อาจจะเป็นผลดีในทางผ่อนผันภาษี
 ที่ขึ้นภาระตกอยู่แก่ราษฎร อีกส่วน หนึ่ง
 ได้ และข้อสำคัญที่สุดก็คือในเรื่องแบบ
 ถัดเขียนแปรผิดหลักการ ที่รัฐบาล ได้ร่าง
 ไว้ แม้สมาชิกและสภาฯ นี้จะมีเจตนา
 คืออย่างยิ่งก็ตาม คณะกรรมมาธิการก็เสียใจ
 ที่จะปฏิบัติตามเจตนาของท่านสมาชิกนั้น
 ไม่ได้

ผู้ขุนอินทรภักดี (ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดเพชรบูรณ์) : ความจริง
 ข้าพเจ้าก็เห็น กับ ท่านผู้แปรญัตตินั้น
 อย่างยิ่ง แต่เสียใจที่สุดซึ่งเราจะเห็นว่า
 เราทำเช่นนั้นไม่ได้แน่ ๆ เพราะเหตุว่า
 หลักการซึ่งเรารับไว้ในขั้นต้นนั้น เราไม่
 ได้ออกเสียงและเราไม่ได้ขอให้รัฐบาลแก้-

ไข เมื่อเรารับหลักการแล้ว แม้จะผิด
 กันเพียง เอาเถอะเวลานี้ได้ใช้ครึ่ง
 สตางค์แล้ว แม้ว่าจะผิดกันเพียงครึ่ง
 สตางค์ เราก็คงรับไม่ได้ เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยผู้ใดเห็น
 ควรให้เป็นไปตามร่างกรรมมาธิการ ขอให้
 ไปรทยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 เป็นอันให้เป็นไปตามร่างของกรรมมาธิการ
 ผ่านไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
 มาตรา ๗

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 หมทวารที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณา
 วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติ
 ที่ใดแก้ไขสมควรออก ใช้เป็นกฎหมายได้
 ขอให้ไปรทยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 วาระต่อไป ขอให้ที่ประชุมนี้พิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัติ เหยียดนาภรณ์
 รัชกาลที่ ๘ พุทธศักราช ๒๔๘๐

ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วขอ
ให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓
เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่าง พระราชบัญญัติ เหยียดอำนาจ
รัชกาลที่ ๘ พุทธศักราช ๒๔๘๐ คำปรารภ
มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓

พระพิไลยสุนทรการ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดภูเก็ต) : ในร่าง
พระราชบัญญัติ เหยียดอำนาจ
มาตรา ๓ นี้ ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้มี
อยู่ ๓ ข้อ ข้อที่ ๑ ที่กล่าวล้ากลับเป็น
๕ ชั้น คงแก้ไข ๑ ถึงชั้น ๕ ข้าพเจ้า
ขอให้ตัดออกทั้งหมดด้วยเห็นว่าชั้น
เดียวก็พอแล้ว เป็นการไม่ลำบากแก่ผู้
ทำและผู้ให้ ราคาที่จะแพงด้วยโดยไม่
จำเป็น ข้อที่ ๒ ควรจะให้มีจำนวน
แปดร้อย เพราะว่าเวลานี้เราอยู่ในสมัย
จำกัดหรือภาวะที่เรียกว่าโควตา แม้
อำนาจราชศักดิ์ต่างๆก็จำกัดกันอยู่แล้ว
แก่เหตุใดในพระราชบัญญัติเหยียด
อำนาจนี้ยังไม่จำกัดเพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงใจอยาก จะให้มีจำนวนเสียว่าแปดร้อย
ไม่อย่างนั้น จะทำ ความยุ่งยาก ให้แก่ผู้ใช้
ข้อที่ ๓ ก็ว่ากว่าชั้นที่ ๑ ให้ประทับเพชร
ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งด้วยเหตุว่า

ประเทศเราใครๆ ก็รู้แล้วว่าไม่มีเพชร
ข้าพเจ้าขอแปรญัตติให้เป็นพลอยเพราะ
ว่าประเทศเรามีพลอยเป็นอันมาก เช่นที่
กาญจนบุรี จันทบุรี เป็นต้น ซึ่งผู้แทน
กาญจนบุรีคงจะเห็นด้วย และเพชรนั้น
เราจะ ได้มาจากแอฟริกาเป็นจำนวนเงิน
ตั้งพัน ๆ เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นที่จะต้อง
ให้เปลืองเงินของเรา แต่อย่างไรก็
ตามที่ข้าพเจ้าแปรญัตติมา ๓ ข้อนี้ ท่าน
กรรมการไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้า ขอเสนออีก ครั้งหนึ่งว่าที่ประชุม
นี้จะแก้หรือไม่แก้ ถ้าไม่แก้ข้าพเจ้าจะ
ขอให้ผ่านไป

พระสารสาสน์ประพันธ์ (ประ
ธาน กรรมการ) : คำแปรญัตติ
ของท่านสมาชิกเรื่องดังกล่าวเมื่อกี้ กรรม
ธิการได้พิจารณาและได้ปรึกษากันด้วยก็
หากแต่ว่ามีข้อข้องใจอยู่หลายเรื่อง แต่
ท่านเสนออีกไม่มาประชุม - เมื่อคราวครั้ง
สุดท้ายเมื่อเรา ร่างเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็
อยากฟังเหมือนกัน แต่ท่านก็ไม่มีโอกาส
เพราะฉะนั้น ครั้งแรกเรา อาจ จะพูดกัน
อย่างหนึ่ง แล้วต่อมาในระหว่างนั้นเราอาจ
จะได้ทราบพฤติการณ์หรือได้คิดเห็นอย่าง
อื่นขึ้น ซึ่งถ้าได้ปรึกษาหารือกับท่านผู้

เสนอในครั้งสุดท้ายก่อนเสนอสภาฯ นี้ แล้วข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านผู้แปรรูปก็อาจจะ ตอนหรือเห็นว่าเพราะเหตุใดเราไม่ควร แก่ ที่ปัญหาต่อมาคือมีอยู่ว่าตามระเบียบ ที่ปฏิบัติกันอยู่ว่า เมื่อข้อความส่วนใดใน พระราชบัญญัติที่เราได้ตกลงกัน ไปแล้ว ผ่านพ้นไปแล้ว เราไม่รอเอาชั้นพูดกัน อีก ถึงแม้การพิจารณาพระราชบัญญัติ ฉบับนั้นจะยังไม่ผ่านการปรึกษา ในคราว ที่ ๒ ข้าพเจ้าขอให้ผู้แปรรูปก็อ่านคำ ปรารภที่กรมการได้แก้ไขมาใหม่ ซึ่ง เวลานั้นได้ตกลงกันไปแล้ว และอ่านว่า "โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สม ควร จะ สร้าง เจริญ รัท นา ภรณ์ รัช กาล ปัจจุบันขึ้นไว้พระราชทานเป็นส่วน พระ องค์พระมหากษัตริย์"

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร จังหวัดชุนันท์) : เจริญรัตนภรณ์ ข้าพเจ้าได้พูดตั้งแต่วันก่อน ที่จะ ส่ง ให้ กรมการแล้ว ว่าเป็นของจำเป็นที่สุด ถ้าเราจะไม่สร้างขึ้นเป็นชั้นไม่ได้ ไม่ได้ ด้วยเหตุใด ผู้ที่สนิทชิดชอบกับพระองค์ ท่านแล้วก็อาจจะนำเผยแพร่รัฐธรรมนูญให้ ได้ดี คนนั้นท่านก็ต้องสรรเสริญยกยอให้ ได้ประทับไว้ชั้น ๑ ข้างเผือกก็ลำดับไว้

ชั้น ๕ ขอให้ถือคุณ คนที่เป็นเอกก็ถือ เป็นเอก โทก็เป็นที่ ตรีก็เป็นตรี จัตุว ก็เป็นจัตุวาไป เบญจนก็เบญจนเลข ๕ ไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยรัฐบาล บางอย่างซึ่งที่แบ่งเป็นชั้น ๆ ฉะนั้นจึงขอ เสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นควรจะให้เป็นไปตามร่างเดิม ขอ ได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นว่าให้เป็นไปตามร่างเดิม

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๘

ร.ต. ถัดรัตนพันธ์ (ผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง) : ในมาตรา ๘ นี้ ตามร่างเดิมบอกว่า "เจริญนี้ จะ พระ ราชทานแก่ผู้ที่มีน้ำใจจงรักภักดีแก่ใต้ฝ่า ละครองธุลีพระบาท" และกรมการมา แก้ไขใหม่ว่า "เจริญพระมหากษัตริย์ จะพระราชทานแก่ผู้ใด" อันนี้ ความจริง การที่กรมการได้แก้มานั้น ข้าพเจ้า เห็นด้วยในความในครั้งท้าย แต่ยังไม่มีความ เห็นด้วยในต้นต้น เพราะว่าในครั้ง ต้น ร่างเดิมนอกจากจะพระราชทานแก่ผู้

ใจจงรักภักดี แล้วกรรมวิธีการไปใส่ว่า พระมหากษัตริย์จะพระราชทาน การที่ กรรมวิธีการไปแก้ว่า ผู้ที่จงรักภักดีแต่ได้ พระอโศกสืพระบาทนั้นข้าพเจ้าเห็นชอบ ด้วยอย่างยิ่ง ไม่จำเป็นต้องได้ฝ่าพระบาท ครุ ๆ ก็พระราชทานได้ แต่ที่แก้ว่าพระ มหากษัตริย์จะพระราชทาน ทำไมจะต้อง ว่าพระมหากษัตริย์จะ พระ ราช ทาน ด้วย เพราะ เหตุว่าเวลานั้น พระมหากษัตริย์ ของเราไม่ได้อยู่ในพระมหานคร เรามี คณะผู้สำเร็จ ราช การ แทน พระ องค์ ๆ เท่ากับมหากษัตริย์เหมือนกัน เพราะฉะนั้นผู้สำเร็จ ราช การ แทน พระ องค์ก็ พระ ราชทานได้ ถ้าจะว่าเหรียญจะพระราช ทานแก่ผู้ใดจะงามกว่า ถ้ากรรมวิธีการเอา ข้อสุดท้ายจะเป็นพระคุณ

พระศาสนาสานประพันธ์ (ประ ชา นกรรมาธิการ) : การที่เราแก้ มาตรา ๔ เช่นนั้นก็เพราะเห็นว่า เรา ได้พูดกันถึงเรื่องกัน คือในพระราชปรารภ รูปที่ใดตกลงกันไปแล้ว ท่านผู้เสนอ บอกว่า ตอนท้ายดี ตอนต้นไม่ดี เพราะ ฉะนั้นขอให้ดูต้นของต้นอีกทีหนึ่ง คือคำ ปรารภ ถ้าท่านอ่านพระราชปรารภแล้ว ก็คิดว่าหัวใจของ พวก ที่ ชักเขียน พระราชบัญญัติทั้งหมดอยู่ที่ไหน แล้ว ท่านจะเห็นว่าที่เราแก้ไขอย่างมาตรา ๔

ใหม่รับกัน อนึ่ง คำว่าพระมหากษัตริย์ ก็เป็นคำที่เรา มีอยู่แล้ว ใน รัฐ ธรรมนูญ ส่วนข้อคิด อื่น ๆ ที่ท่านผู้เสนอกล่าวนั้น ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวอีกครั้งหนึ่ง หรือกล่าว แก่ประการใด

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร จังหวัด ชู ชันธ์) : ข้าพเจ้าเห็น พ้อง ด้วย คณะ กรรมวิธีการ ที่แก้ นั้น คือว่า พระมหากษัตริย์ นี้ ถ้าเราพิจารณาตาม ร่างพระราชบัญญัตินี้ ถ้าปรารภกับบอก ว่า พระ มหากษัตริย์ จะเป็นผู้ร่างขึ้น สำหรับพระราชทานแก่เรา เราจะไม่ เสริมพระเกียรติยศอย่างใด หนึ่งในตอน ที่ ว่า "แล้วแต่จะทรงพระราชดำริ" คำว่า "ให้ดำริ" นี้ ต้องเป็นพระมหากษัตริย์แน่ๆ เพราะ ฉะนั้น เราต้องเสริม บุญญา บารมี ท่านคือเราต้องยกท่าน เพราะเราเป็น มุขมนตรี ของ ท่าน เมื่อเราขอ ท่าน ท่าน ก็สร้างให้เรา คนไหนสนิทชิดเชื้อท่านก็ ให้ หลักเป็นอย่างนี้ ที่กรรมวิธีการเดิม ขอนข้าพเจ้าเห็นว่า เป็น ของ สม ควร เป็น อย่างยิ่ง หลักสำคัญอันใหญ่ยิ่งซึ่งจะส่ง เสริมพระมหากษัตริย์ของเรา ซึ่งเรา เป็นพวกลูกขุนมนตรีของท่าน เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

ประ ชา น ส ภ า ผู้แทนราษฎร :

ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัยผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
มาตรา ๕ มาตรา ๖

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณา
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรที่จะให้ออกพระ
ราชบัญญัติที่ใดแก้ไขเพิ่มเติมนี้เป็นกฎหมาย
หมายให้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าออกพระราชบัญญัติแก้ไขบังคับ
ใช้ ผ่านไป วาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดิน ซึ่งเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลเจ้า-
พระยาพานวงษ์ อำเภอบางยี่เรือจังหวัด
ธนบุรี ให้แก่นางสาวลับ แสงชูโต
นางสาวหลง แสงชูโต และนางสาวยิ้ม
แสงชูโต พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง
คณะกรรมาธิการชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จ
แล้ว ขอพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา
๓ มาตรา ๔

ร.ต. ถัดรัตน์พันธุ์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ใน มาตรา
๔ ใหม่ ตอนท้ายในบรรทัด ๓ ที่บอก
ว่า "ภายในเวลาอันสมควร" ข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่จำเป็นเลย การที่ไม่ว่าภายใน
เวลาอันสมควรนั้น เพราะถึงอย่างไร
แล้ว เจ้าหน้าที่ก็ต้องโอนไปเอง
ถ้าไม่ใส่ไว้ว่าเวลาอันสมควร ไม่รู้ว่าเพ
ไร ๖ เดือนก็ได้ ๓ เดือนก็ได้ ๑
ปีก็ได้ ๒ ปีก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ
ตัดออกเสีย ให้โอนให้แก่นางสาวลับ แสง
ชูโต นางสาวหลง และนางสาวยิ้ม แสง
ชูโต เท่านั้นก็พอ หรือมีจะนั้นก็หาคว
อันมาใส่อย่าใส่เวลาอันสมควรหน่อยเลย

พระสารสาสน์ประพันธ์ (ประ

ธานกรรมาธิการ) : ในมาตรา ๔
ที่กรรมาธิการเขียนมานี้ กรมม
ธิการเขียนตามแบบที่ สภาฯ นั้นได้
เคยทำมาแล้ว ในเรื่องอื่นที่เป็นเรื่อง
ทำนอง โอน อย่างนี้เหมือนกันกรรมา
ธิการ ได้ คิด อยู่เสมอว่าเมื่อเราทำอะไร
ตกลงกัน ไปครั้งหนึ่ง และเฉพาะอย่าง
นี้ตกลง ในเรื่องแบบอันนี้ ได้เคยกัน

ไม่น้อยเมื่อเราได้ตกลงกันไปแล้ว และ
 ใหม่อีกอย่างนั้นแล้ว เราก็เริ่มว่ากันใหม่
 ข้าพเจ้านึกว่าเมื่อไรจะถึงฝั่งกันสักที
 ขุนพิเคราะห์หัดดี (ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดชุนชิ่ง) : ข้าพเจ้าเห็นว่าการที่
 เขียนคำว่า "ภายในเวลาอันสมควร"
 นั้น ไม่เห็นมีปัญหาอะไร คือตามมาตรา ๒
 ควบคุมกว่าให้ ใช้ พระราชบัญญัติ นี้ ตั้งแต่
 ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้น ไป
 เมื่อใช้แล้วการโอนอาจติดขัดด้วยลักษณะ
 ผู้รับโอนก็ได้ หรืออาจจะติดขัดด้วยเจ้า
 พนักงานซึ่งจะทำการสำรวจสอบสวนก็ได้
 หรือติดขัดด้วยเวลาก็ได้ เพราะฉะนั้นจึง
 ใส่ว่า "เวลาอันสมควร" เพื่อผ่อนผัน
 สั้นยาวให้ ไม่ใช่ให้แก่ตัวเจ้าพนักงาน
 ฝ่ายเดียว มีโอกาสจะผัดผ่อนกันได้ทั้ง
 สองฝ่าย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าที่
 กรรมการกรใส่ นั้นเป็นการ สมควรแล้ว
 ขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่างของกรรมา
 ธิการขอได้โปรดยกมือขึ้น

ร.ต.ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทนราษฎร

จังหวัดพัทลุง) : เพื่อไม่ให้เสียเวลา
 ข้าพเจ้าขอถอน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
 มาตรา ๕

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณา
 วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติ
 ที่ได้แก้ไขนี้ควร จะออกใช้เป็นกฎหมาย
 ได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 เป็นอันว่าพระราชบัญญัติ นี้ ออกข้อ
 บัญญัติเป็นกฎหมายได้ วาระต่อไป ขอให้
 พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสัง
 หาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางรถไฟและทำ
 เรือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๘๐
 ซึ่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๑
 พิจารณาเสร็จแล้ว เสนอขอให้พิจารณา
 ต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
 ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
 เพื่อสร้างทางรถไฟและทำเรือกรุงเทพ ฯ
 พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าโปรด

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทน

ราช ฎร จังหวัด ธนบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างท่าเรือกรุงเทพ ฯ นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ากรรมวิธีการ ได้ตัดคำว่า "ทางรถไฟและ" ออกไป นี้แสดงให้เห็นว่ากรรมวิธีการทำผิด หลักการ เหมือนอย่างข้อแปรญัตติของข้าพเจ้าที่ ตกไปเมื่อก่อน เพราะหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้มีอย่างนี้ "สมควรวเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามแผน ที่ ก่อ ท้าย พระ ราช บัญญัติ เพื่อสร้างทางรถไฟและท่าเรือ" นี้เป็นหลักการที่รัฐบาลเสนอมา คราวนี้กรรมวิธีการไปตัด "ทางรถไฟ" ออก นี้หมายความว่ากรรมวิธีการไปตัด หลักการ ของ รัฐบาล เพราะฉะนั้นเข้าใจว่าทางกรรมวิธีการทำผิด แต่กรรมวิธีการก็ยังคงให้เป็นไปเช่นนั้นได้ เช่นนี้ข้าพเจ้าหวังใจว่าสภา ฯ นี้คง จะ ให้ ความยุติธรรมแก่ข้าพเจ้าในเรื่องนี้เป็นอย่างดี

พระสารสาสน์ประพันธ์ (ประธานกรรมการ) : ตามที่ท่านสมาชิกเสนอ นั้น ถ้าคิดกัน แต่ ว่าเพียงผ่านไป ๆ ก็มีเหตุผลน่าฟังเหลือเกิน และออกจะถูกเสียด้วย แต่ ถ้าหากว่า ได้ทำงานในเรื่องนี้เหมือนอย่าง ที่กรรมวิธี-

การได้ทำกันแล้ว จะมีความคิดเป็นอีกอย่างหนึ่ง ก็ว่าหลักการที่สภา ฯ รับเข้ามาไว้ นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับ พระ ราช บัญญัติที่จะต้องออกตามพระราชกฤษฎีกาที่ได้ออกตามพระราช บัญญัติ แม่ บท ไทย เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติแม่ บท ไทยบอกไว้ว่า ถ้าจะทำอะไรให้ออกพระราชกฤษฎีกา เมื่อออกกฤษฎีกาแล้ว เมื่อจะทำอะไรที่ได้ออกพระราชกฤษฎีกาไปแล้วให้ออกเป็นพระราช บัญญัติ ถ้าถือว่าหลักการเป็นทั้งร่างที่เราได้รับเข้ามา ได้ หลักการนั้นก็ผิดกฎหมาย แต่กรรมวิธีการเป็นผู้แทนของท่าน ท่านไว้วางใจให้เราให้ไปทำงานให้ท่าน เพื่อจะได้ส่งกลองจูลพรรคนี้ เท่ากับท่านเป็นแม่ทัพ บอกว่าเอาละ ท่าน นี้เราก็ ไป ส่ง กลองจูลพรรคนี้ดูว่าท่านนั้นมันถูกคิดแค่ไหนกันเมื่อเราส่งกลองจูลพรรคนี้ดูแล้วเห็นว่าในพระราชกฤษฎีกาไม่มีคำว่า "ทางรถไฟ" เมื่อเราได้พิจารณาเห็นว่ารัฐบาลได้ออกแม่บทใหญ่ต้องการ จะให้กระโดดเข้าครอบครอง แต่รัฐบาลพิจารณาเห็นว่าเมื่อท่านจะทำกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวแก่ ประ โยชน์ ของ ประชาชน ของประเทศ ก็ให้ท่านทำท่านทำแล้วเก็บใส่ตู้เซฟไม่บอกให้ใครรู้, ท่านทำ ไป ที่ละ

อื่น ๆ ก็ได้ ท่านทำแล้วท่านอาจจะบอก
แก่กันทั้งหลายและว่า นี่นะท่านจะสร้าง
ท่าเรือและท่าเรือนั้น คือ ๑ อย่างนี้
๒ อย่างนี้ ๓-๔-๕ อย่างนี้ บอก
เสร็จแล้วมี กฤษฎีกา แผนการ เรียบร้อย
เวลาออกพระราชบัญญัติก็ ไม่มี ปัญหา
อะไร เราจำเป็นไหมล่ะที่จะมาออกพระ
ราชบัญญัติตามพระราชกฤษฎีกา จะต้อง
ทำตามนั้น เรายืนยันว่าจำเป็น เมื่อ
กฤษฎีกาเป็นกฎหมายรับช่วงมาจากที่ จาก
แม่บทใหญ่ ในเรื่องการสร้างท่าเรือ
เมื่อกฤษฎีกาบอกว่าจะทำท่าเรือ ซึ่งเป็น
ความกว้างภายในเขตที่จะ ทำท่าเรือ อาจ
จะสร้างอะไร ซึ่งรัฐบาลจะไปพบเห็น
ในภายหน้าหรือไปแก้ไขอย่างใดให้มันดี
ก็ทำได้ ถ้าแหละใน พระราช บัญญัติที่
เรารวกันที่จะให้เวนคืน นั้นมีคำหนึ่งคำใด
ซึ่งอาจจะเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของท่าเรือ
ใส่เข้าไป ไว้ ประการ ต้น เป็น เรื่อง นอก
กฤษฎีกา ประการสองอาจผูกมัดว่างาน
ที่จะทำนั้นท่าท่าที่จะทำภายใน พระราช-
บัญญัตินี้ขอให้พิจารณา ปัญหาในเรื่อง
ผิดหลักการนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า เราไม่ผิด
หากแต่ว่าเรา ได้พยายามช่วยให้ถูกและ
ช่วยไม่ไห้มีตัวมือ รัฐบาลที่ เขา จะ ไป ทำ
ท่าเรือ ตามความเห็นของข้าพเจ้าเป็น

ส่วนตัว ในเรื่องเขตที่จะทำท่าเรือกันนั้น
อาจจะสร้างตึกสร้างโกดังเก็บของ สร้าง
อะไรร้อยแปดพันเก้า คำว่า "ท่าเรือ" ไม่
ได้หมายความว่าเขื่อนหรือสะพานเท่านั้น
เรื่องเป็นเช่นนั้น ส่วนเรื่องต่อไปนั้นเป็น
เรื่องที่รัฐบาลจะอธิบาย อย่างไรก็ตาม
ถ้าสภาฯ นี้เห็นว่าการที่ตัดรถไฟออกนั้น
เป็นการผิดหลักการแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่า
มีทางที่จะแก้ได้ทางเดียว คือรัฐบาลออก
พระราชกฤษฎีกาเสียใหม่ มีอะไรบ้างที่
จะทำแล้วก็ตามออกพระราชบัญญัติ เอา
กันทั้งหมด ในฐานะที่เป็นราษฎร คน
หนึ่งข้าพเจ้าต้องการให้ประเทศสยามดีที่
สุด ให้รัฐบาลมีอำนาจเต็มที่ ตามที่จะ
ทำได้.

พระพิณิจชนากร (ผู้แทน-
ราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : เวลาที่เรา
ไม่ได้พูดกัน ถึง พระราช กฤษฎีกาหรือ
อะไรอย่างอื่น และข้าพเจ้าไม่อยากจะพูด
ถึงแบบให้มากนัก เรามาพูดกันในเรื่อง
เหตุผลและมี พระราช บัญญัติอยู่เฉพาะ
หน้าเรา เราจะพูดกันในเรื่องร่าง พระ
ราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์เพื่อ
สร้างทางรถไฟและท่าเรือกรุงเทพ ฯ
ปัญหามีอยู่ว่าเหตุใดท่านกรรมาธิการจึง

ตัดคำซึ่งรัฐบาลร่างมา การสร้างท่าเรือ อาจจะสร้างทางรถไฟด้วยก็ได้ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าสร้างท่าเรือ และก็สร้างรถไฟด้วย และเมื่อตัดออกแล้ว จะไปสร้างทางรถไฟจะเป็นการโกหกหรือว่าเราจะพูดกันด้วยเหตุผล เมื่อเราสร้างท่าเรือแล้วเราก็สร้างทางรถไฟด้วย เพื่อสะดวกในการขนส่งสินค้า อะไรอื่น ๆ อีก และเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็ไปตัดออกเสีย เช่นนั้นก็เป็นการโกหกราษฎร เราสร้างท่าเรือแล้วก็ไม่สร้างทางรถไฟ นี่เป็นพระราชบัญญัติ และพระราชกฤษฎีกาจะเป็นอย่างไรนั้น ไม่ได้ผ่านสภาฯ นี้ เราไม่ได้รับรู้ด้วย.

ร.ท. ทองคำ คล้ายโอภาส (ผู้แทนราษฎร จังหวัดปราจีนบุรี) :
 เมื่อท่านประธานกรรมการ บอกว่าท่านไม่ผิด แต่ว่าข้อความที่ท่านอธิบายแก่นั้น ข้าพเจ้าจับความไม่ได้เลยว่าเป็นอะไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนให้ท่านคณะกรรมการนั้นเป็นใจนักเลงสักหน่อย เมื่อเห็นว่าผิดหลักการแล้วก็ยอมเสียดีกว่า จะได้ไม่ต้องโต้เถียงกันมากซึ่งทำให้เสียเวลาของสภาฯ เปลา ๆ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมการ) : ที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งกล่าวถึงว่าเราอย่าพูดกันในเรื่องแบบกันนักเลย และข้าพเจ้าก็เห็นพ้องด้วย และในเหตุผลนั้นก็พิจารณาถึงแบบด้วย เพราะว่าเหตุผลที่ปราศจากแบบหาได้ไม่ และปัญหาที่เราจะต้องพิจารณาพระราชบัญญัตินี้ เราจะทำอย่างไร และการที่กรรมการได้ตัดคำว่า "ทางรถไฟ" ออกนั้น จะทำให้พระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์นี้ ไร้เสียความมุ่งหมายแก่รูปอย่างใดหรือไม่ เมื่อสมาชิกขอรับความเป็นธรรมในเรื่องแบบนี้แล้ว ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่ากรรมการได้ทำไปในจุดหมายที่ดีที่สุด และไม่เสียหลักการที่สภาฯ นี้ได้รับไปแล้ว ก่อนอื่นขอเรียนให้สมาชิกได้ระลึกถึงในราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ในเรื่องไร้อ้อยที่จังหวัดลำปาง พระราชบัญญัตินั้นไม่ได้มีกล่าวถึงทางรถไฟแต่อย่างใดเลย แต่ว่าในรายละเอียดที่กระทรวงเศรษฐการต้องการกระทำนั้น ได้มีรายละเอียดในการสร้างทางรถไฟลงไปด้วย ถ้าว่าทางรถไฟที่ทางฝ่ายบริหารประสงค์ที่จะทำนั้นก็มีความประสงค์ที่จะให้ทางรถไฟเชื่อมติดต่อกันในเรื่อง

ไร้อัย ก็จะได้ทำการส่ง อัยมา ได้ เพราะฉะนั้นในการออกพระราชบัญญัติ นี้ไป การสร้างทางรถไฟด้วย จะไปทำการ เช่น นั้น ก็ไม่เป็นการ เกิน ความ ประสงค์ของพระราชบัญญัติหรือ แต่ว่า เราปรารถนาว่าในเขตที่เรา ประสงค์จะ กระทำนั้น จะกระทำอะไรเพียงไร ถ้า เราต้องการ เช่นนั้นแรกก็จะต้องระบุคือ เขียนลงไปให้หมดว่าเราจะ สร้าง ทำ เรือ นั้นเราจะต้องมี เชื้อนและ แพล สำหรับ จอด เรือ แล้ว เรา จะต้อง มี โภคัง เท่านั้น โรง หรือมีทางรถไฟ เชื้อนอย่างนั้น ๆ ทำ เรือ นั้นไม่ใช่เป็นการที่เราข้ามฟาก ทำ เรือ นั้นตามความมุ่งหมาย นั้น เรา จะต้อง จัด สร้างให้ อย่างแท้จริง ในการที่เราจะออก พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เราจะต้องดูแม่บท ของ พระราช บัญญัติ ด้วย ข้าพเจ้าขอเรียนให้ท่าน ทราบถึง กฎหมายในที่นี้ว่าเราจะต้องกล่าว ด้วย เหตุผล คือ สภาฯ นี้จะต้องการทำอะไร ภายใน ขอบเขตที่เรา ได้ปฏิบัตินี้มาแล้ว และไม่ใช่เป็นการนอกขอบเขตที่ว่าสภาฯ นี้จะทำอะไรก็ได้ และจะออกพระราช บัญญัติอะไร ซึ่งผิดจากมนุษยธรรมก็ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อนักตั้งขอบเขตเช่นนี้แล้ว เราจะต้องดูว่าในการออกพระราชบัญญัติ

นี้ไปแล้วนั้นออกไปอย่างไรบ้าง ในพระ ราช บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ว่า "เมื่อรัฐบาลได้ตกลง จะกระทำ กิจการใดอันเกี่ยวแก่สาธารณูปโภค แต่ ยังมีได้ทำการสำรวจที่ที่เจาะจงให้แน่นอน ไซ้ร จะได้ออกพระราชกฤษฎีกากำหนด เขตที่ดินในบริเวณที่ที่คิดว่าจะเวนคืนนั้น ขึ้นฉบับหนึ่งในพระราช กฤษฎีกานั้น ให้ ระบุ ก. ความประสงค์ที่เวนคืนอสังหา- ริมทรัพย์ ข. เจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริม- ทรัพย์ ค. กำหนดเขตที่ดินที่ต้องเวนคืน เมื่อได้อ่านข้อความในอนุมาตรา ก. ข. ก. นี้แล้ว เราจะเห็นว่า การที่จะออกพระราช กฤษฎีกานั้นจะต้องระบุความประสงค์ใน การเวนคืนนั้นด้วย เมื่อเช่นนี้แล้ว เรา จะต้องไปดูพระราชกฤษฎีกากำหนด เขต ที่ดินในการเวนคืน อสังหาริมทรัพย์เพื่อ สร้างท่าเรือกรุงเทพ ฯ พ.ศ. ๒๔๗๗ ในพระราชกฤษฎีกานั้นจะต้องระบุ ความ ประสงค์ว่าจะสร้างท่าเรือ ไม่ได้มีความ ประสงค์ที่จะสร้างทางรถไฟหรือ รายละเอียดอย่างอื่นเลย เพราะฉะนั้นปัญหาจึง มีว่าในการที่ รัฐบาล ได้ร่างความประสงค์ เองในพระราชกฤษฎีกาอย่างนั้นการที่ จะต้องออก พระราช บัญญัติก็จะต้องออก

ตามมาตรา ๘ ซึ่งมีความว่า เมื่อได้
 กระทำการสำรวจที่ซึ่งต้องเวนคืน ตลอด
 ทงหมดหรือเฉพาะแต่ ส่วนใดส่วนหนึ่ง
 ให้ออกพระราชบัญญัติเวนคืน อสังหา-
 ริมทรัพย์อีกฉบับหนึ่ง” ดังที่มีอยู่ในมือ
 ของท่านแล้วเดี๋ยวนี้ ก็ให้ ออกตามที่ได้
 สำรองแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อความ
 ประสงค์ในการที่พระราชกฤษฎีกา ได้
 วางลงไว้แล้วว่าจะมีความประสงค์อย่าง
 ไร การออกพระราชบัญญัติจะต้องบังคับ
 อยู่ภายใต้ความประสงค์ที่พระราช-
 กฤษฎีการะบุไว้ อีกประการหนึ่งใน
 อนุมาตรา ค. ของมาตรา ๘ นั้นบอก
 ว่าได้กำหนดเขตที่ดินที่จะต้องเวนคืน
 คณะกรรมการไต่ถามพระราชกฤษฎีกา
 กำหนดเขตที่ดินที่จะต้องเวนคืนอสังหา-
 ริมทรัพย์แล้วนั้น ได้ดูแผนที่ กรรมการ
 ไต่ถามเขตแล้ว ตามพระราชกฤษฎีกานั้น
 และที่ดินที่พระราชบัญญัตินั้นจะต้อง ออก
 ตามที่มีอยู่ในมือของท่านจะมีเขตที่ดิน
 มากกว่าพระราชกฤษฎีกาหาได้ไม่ แต่
 พระราชบัญญัตินั้นจะมีที่ดินน้อยกว่าและ
 เต็มพระราชกฤษฎีกานั้นได้ ก็เมื่อเช่นนั้น
 แล้ว พระราชบัญญัตินั้นสภาฯ รับหลัก
 การแล้ว เราได้เทียบเคียงกับพระราช-
 บัญญัติฉบับพระราชกฤษฎีกาซึ่งได้ ออก

ไปแล้วก็เห็นว่ากำหนดเขตที่ดินที่จะ ต้อง
 เวนคืน นั้น ไม่ได้เกิน ไปจาก พระราช-
 กฤษฎีกา แต่ น้อยลง ซึ่งตรงกับ ความ
 มุ่งหมายในมาตรา ๘ ที่ว่าการ เมื่อ ได้ทำ
 การสำรวจที่ซึ่งต้องเวนคืน อสังหา-
 ริมทรัพย์ ต่ ออก ทง หมด หรือ เฉพาะ
 แต่ส่วนใด ส่วน หนึ่ง แล้ว ก็ ให้ ออก พระ
 ราช บัญ ญัติ เวน คิน อสังหา ริม ทรัพย์
 เมื่อความมุ่งหมายเป็นดังนี้แล้ว เราจึง
 หวนมาถึงแบบ และ หวน มา ถึง ความ
 ประสงค์ของ พระราช กฤษฎีกา และความ
 มุ่งหมายที่ สภา ฯ นี้ ได้รับ หลักการ
 ไปแล้ว ที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนในตอน
 ต้นว่าผู้แปรญัตติ ได้แปร ผิด แบบ นั้นเรา
 เห็นได้ชัดเจนว่าผิดแบบอย่างไร แต่ว่า
 ในปัญหาเรื่องนี้ข้าพเจ้า ได้เรียน ว่า ไม่
 ผิดแบบไม่ผิดหลักการที่สภา ฯ นี้ได้รับ
 แล้ว คำว่า “ทำเรือ” นั้นเราจะสร้าง
 อะไร ซึ่งเป็น เครื่อง อุปกรณ์ ใน เรื่อง ทำ
 เรือก็ได้และถ้าท่านจะ ระ ลึก ใน เรื่อง ทำ
 เรือในต่างประเทศแล้ว ซึ่ง ถึง แม้ ว่า
 ข้าพเจ้าจะ ไม่ได้ไปมาก ก็ แต่ข้าพเจ้า
 ก็ได้ถามแก่ผู้ที่ได้ไปแล้วว่า บาง แห่ง ก็มี
 รถไฟเชื่อมติดต่อกันเพื่อจะเป็นการ สะ คด ก
 ในทางพาณิชย์ ก็เมื่อเช่นนั้นภายในเขต
 ที่จะต้อง เวน คิน เพื่อสร้างทำ เรือนี้ รัฐบาล

ก็สามารถที่จะทำอะไรได้ ซึ่งเป็นอุป-
 กรณ์ในการขนส่งรวมทั้ง ใน การที่ จะ ทำ
 ทางรถไฟด้วย แต่ว่าทางรถไฟที่ต้องทำ
 นั้น จะต้อง อยู่ใน ขอบเขต ใน พระ ราช
 กฤษฎีกา จะไปสร้างทางรถไฟให้ออก
 ขอบเขตในแผนที่นั้นหาได้ไม่ ทางรถไฟ
 ที่รัฐบาลจะสร้างนี้ซึ่ง กรมการ ได้
 ตรวจสอบแล้วเห็นว่าเป็น อยู่ใน ขอบเขต นั้น
 และถ้าทางรถไฟนั้น ได้สร้างเกิน กว่าที่
 ระบุไว้ในนี้ ข้าพเจ้าขอให้ท่านระลึกถึง
 พระราชบัญญัติ อะไร ที่เกี่ยวกับ รถ ไฟ
 คือพระราชบัญญัติว่าด้วยจัดการวาง ทาง
 หลวงและทางรถไฟ พระ ราชบัญญัติ
 นั้นให้อำนาจแก่การเวนคืนแล้ว ก็เพราะ
 เหตุใดเราไม่ออกพระราชบัญญัติจัดการ
 เวนคืนที่เกี่ยวกับพระ ราช บัญญัติรถไฟ
 นั้นเล่า เราทำไม ไม่ใช่เครื่องมือ
 แล้วทำไมเราจะต้องมาใช้เครื่องมือ ซึ่ง
 ผิดกับกฎหมายที่สภา ฯ นี้เองได้ออกไป
 แล้ว และผิดกับพระราชกฤษฎีกาที่ได้
 วางไว้ ข้าพเจ้าขอเรียนว่าการที่กรม
 การได้ตัดคำว่า "ทางรถไฟ" ออกนั้น
 ไม่ได้ตัดให้ทำไม่ได้ แต่รัฐบาลทำได้
 ภายในแผนที่ใน พระ ราช กฤษฎีกานั้น
 และนอกจากทางรถไฟแล้วรัฐบาลก็จะ
 ทำโกดังหรืออะไรอื่น ๆ ด้วย และถ้า

อย่างนั้นรัฐบาลควรจะบอกว่าในการเวน
 คืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อ สร้าง เขื่อน สร้าง
 โกดังและทางรถไฟและอะไรอีกเยอะเยอะ
 ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เมื่อเราต้องการที่ดิน
 มาไว้สำหรับสร้างท่าเรือ และถ้าสิ่งอะไร
 ที่เกี่ยวกับท่าเรือเราต้องการ จะ ทำ อะไร
 รัฐบาลก็สามารถทำได้ ถ้าเราลืบทัด
 อีกว่าเมื่อรัฐบาลระบุชื่อพระราช บัญ ญัติ
 นี้ว่าเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อ สร้าง ท่า
 เรือแล้ว ก็หมายความว่าอย่างอื่นสร้าง
 ไม่ได้ ในการสร้างท่าเรื่อนั้นยังมีเครื่อง
 อุปกรณ์อีกหลายอย่าง และเพื่อที่จะให้
 สร้างได้นั้นเองกรมการจึงให้ตัดออก
 และเพื่อให้ถูกแบบและถูก กฎ หมายที่
 สภา ฯ นี้ได้อนุมัติไปแล้ว ด้วยเหตุนี้
 แลและข้าพเจ้าหวังว่าท่านสมาชิกสองท่าน
 ที่มีเกียรติคืออภิปรายมาแล้ว คง จะ เห็น ด้วย
 กับข้าพเจ้า

ขุนอินทรภักดี (ผู้แทนราษฎร
 จังหวัด เพชรบูรณ์) : บัญหาใน
 เรื่องแบบว่าจะผิดหรือไม่นี้ เฉพาะ
 พระ ราช บัญ ญัตินี้ ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่ผิด
 เพราะเหตุใดจึงว่าไม่ผิด เพราะเหตุว่า
 ถ้าเรากัดคำว่า "ทางรถไฟ" ออกแล้ว
 การสร้างทางรถไฟนั้นยังทำได้ ถ้าหาก

ว่าตัดออกแล้วสร้างไม่ได้ นั้นแหละจะ
ผิดหลักการก็เมื่อคำที่เราตัดออกแล้ว เรา
ยังสร้างได้เช่นนั้น ก็ไม่ผิดหลักการ ในข้อ
ที่ท่านผู้เสนอขอรับความยุติธรรมในเรื่อง
แบบนี้ เรื่องนี้ผิดกับเรื่องที่ปรึกษา
มาแล้ว เพราะเรื่องที่ปรึกษามาล้วนนี้เป็น
เรื่อง ได้เสีย ในส่วน ประโยชน์อันเดียว
เนื่องจากการเก็บเงิน จึงเป็นการผิดกัน
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎร จังหวัดชลบุรี) : ใน
เรื่องนี้ หลักการมีดังนี้ สมควรเวน
คืน.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ขอให้ท่านเปิดอภิปรายต่อไป

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : ขอเปิด
อภิปรายต่อไป หลักการมีชั้คอยู่แล้ว
ข้าพเจ้าจำได้ และจดมากด้วยซ้ำไป

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นว่าควร จะเปิดอภิปรายต่อไป

ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือ ๒๓ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือ ๔๔ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าจำเป็นจะต้องลงมติ ข้าพเจ้าขอ
ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าให้เป็น
ไปตามร่าง ของกรรมาธิการขอ ได้โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือ ๕๐ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือ ๑๓ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าให้ยื่นไปตามร่าง ของกรรมา-
ธิการ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

คำปรารภ มาตรา ๑

ขุนวรสิทธิ์ธรรณเวทย์ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดหนองคาย) : ใน
มาตรา ๑ นี้เกี่ยวโยงถึงชื่อพระราช
บัญญัติ และชื่อพระราชบัญญัตินั้นเรา
ได้เขียนอย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่ชัดเจน แต่

ว่าในมาตรา ๑ นั้นตัดคำว่า "ทางรถไฟ และ" นอกนั้นข้าพเจ้าขอขัดข้อง เพราะเหตุว่าถ้าตัดความที่ใต้กราบเรียนนี้ออกแล้วเป็นการ ขัดกับหลักการ ซึ่ง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านกรรมาธิการคงจะไม่ปฏิเสธ และถ้าหากว่ากรรมาธิการจะคิดแก้ไขให้ตรงกับแม่บทเดิมคือพระ ราชกฤษฎีกาที่ได้ออกไปแล้วนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าทางที่ถูกจะต้องนำมาขอ อนุมัติต่อสภา ฯ เสียก่อนจึงจะชอบ ในการที่ตัดออกเช่นนี้ถ้าหากกล่าวตามความเห็นของ ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการผิดความประสงค์ของพระราชบัญญัติ และ ของหลักการ ที่ได้รับในสภา ฯ นี้ อีกประการหนึ่งในข้อที่ว่า ถ้าหากว่าเราจะตัดออกไปรัฐบาล ก็คงจะสร้างทางรถไฟได้ นั้น เพราะเหตุว่าทางรถไฟเป็นเครื่องอุปกรณ ของท่าเรือนั้น แต่ข้าพเจ้าคิดว่าในข้อที่จะคิดถึงในเรื่องที่จะเป็นเครื่องอุปกรณ.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านพูดก็ในหลักอันเดิมนั่นเอง เพราะเหตุว่าในร่าง พระราชบัญญัติ ข้างต้นว่า พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างท่าเรือกรุงเทพ ฯ เพราะฉะนั้น ในมาตรา ๑ ก็จะต้อง ชัดตรงกันตามระเบียบที่ได้เคยทำมา และที่

ท่านพูดว่ากรรมาธิการควรจะมาขอ ความเห็นของสภา ฯ นี้ นั้นก็ชอบที่จะพูดได้ เดียวน กรรมาธิการที่สภา ฯ ทั้งไป และเขาพิจารณาเห็นว่าร่างรัฐบาลยังไม่ชอบ และเขาก็ควรจะ ทำความชอบได้ และที่สภา ฯ ได้ลงมติไปแล้ว ข้าพเจ้า เห็นว่าก็จะพอเสีย ที่สำหรับ ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้านึกว่าท่านจะพูดอะไรมาก รัฐบาล เป็นเจ้าของ ถ้าแม้ว่าผิดหลักการก็คงจะ คัดค้านแล้ว และนี่ก็ไม่ได้เสียหายอะไร ข้าพเจ้าก็เห็นว่าท่านก็พอแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านจะมีความเห็นอย่างไร

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๒ มาตรา ๓
 ขุนพิเคราะห์หัดดี (ผู้แทนราษฎร จังหวัด ชุขันธ์) : ถ้าพูดถึงในลักษณะที่กรรมาธิการมาแก้ใน มาตรา ๑ ซึ่งมีหลักการอันสำคัญอยู่ที่แต่เศรษฐกิจ ใต้แสดง ต่อสมาชิกสภาแผ่นดินแล้ว ทำไมท่านกรรมาธิการเอง ก็เป็นสมาชิกประเภทที่ ๑ และประเภทที่ ๒ เหมือนกัน และเราได้ลงมติไปแล้วว่าหลักการว่าสร้างทางรถไฟ และอาศัยมาตรา ๑ นี้เอง สร้างทางรถไฟ และท่าเรือ และที่นี้ทางสภาแผ่นดิน เห็นว่าหลักการนี้ คือว่าเราจะต้อง

สร้าง.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เชิญนั่งลง ที่จริงข้าพเจ้าก็เห็น
ใจ และท่านขุนมีเจตนาดีทั้งสองคน
แต่ที่สภาฯ ได้ผ่านไปแล้ว นี่เป็นข้อ
พระราชบัญญัติ และในมาตรา ๑ ก็นำ
ข้อมาใส่ เมื่อก็ยอมให้เดียวกันแล้ว
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าลงมติไปแล้ว
อภิปรายไม่ได้

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดพัทลุง) : ข้าพเจ้า
ขอคัดค้านในมาตรา ๓ ซึ่งไม่ได้ซ้ำ
กับที่แล้วมา ท่านกรรมาธิการ ได้
พูดนักหนา และพระราชบัญญัติที่ได้
ผ่านไปแล้วหลายฉบับซึ่งเกี่ยวกับแบบ
แต่ที่เราได้เปิดหน้า ๒ ของพระราช
บัญญัติในบรรทัด ๖ ที่ท่านกรรมาธิการ
ก็กล่าวว่า ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ
ออก แล้วก็ต้องเหลือคำว่า "หรือผู้ปก
ครองโดยชอบด้วยกฎหมายท้าย พระราช
บัญญัตินี้ ให้แก่กระทรวงเศรษฐกิจ"
ข้าพเจ้าไม่ทราบ ว่าคำคืออยู่ที่ไหนและ
อะไรคืออยู่ที่ไหน ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
การที่รัฐบาลวางมาบอกว่า "หรือผู้ปก
ครองโดยชอบด้วยกฎหมายตาม บัญชีท้าย
พระราชบัญญัตินี้ ให้แก่กระทรวงเศรษฐกิจ

นั้น ชอบแล้วกรรมาธิการ ไม่ควรจะไป
ไปตัดออกเลย และแบบที่เราได้เคยทำ
มาก็คือตามบัญชีอยู่เสมอ เพราะอะไรจึง
ไปตัดออก ข้าพเจ้าไม่เห็นสมควร ขอให้
คงไว้ตามร่างของรัฐบาลเดิม

นาย ทอง อินทร์ ภูริพัฒน์
(กรรมาธิการ) : ข้าพเจ้ายินดีมากที่
ท่านพยายามรักษาแบบ ตามที่ท่าน
ได้กล่าวแล้ว การที่เราได้มีพระราช
บัญญัติชนิดนี้หลาย ๆ ครั้ง ข้าพเจ้าก็
เสียใจว่าพระราชบัญญัติแต่ละฉบับส่งให้
กรรมาธิการไขว้ขวากันไป แต่ว่าเฉพาะ
กรรมาธิการชุด ๑ นี้ก็ได้รับพระราช
บัญญัติชนิดนี้หลายฉบับ แต่ละฉบับที่
กรรมาธิการชุดที่ ๑ ได้รับ ก็พยายามวาง
รูป และถ้าพระราชบัญญัติชนิดนี้เข้ามา
เราก็จัดเข้า แต่ที่นี้บางฉบับตกไปสู่
กรรมาธิการอีกชุดหนึ่ง แล้วเข้ามาสู่
สภาฯ นี้ ข้าพเจ้าก็สนใจ เรื่องเป็น
ดังนี้ เพราะกรรมาธิการ ๓ ชุดต่างคนมี
ความเห็นต่างกัน แต่ที่นี้ถ้าเมื่อตกมาใน
มือของกรรมาธิการชุดที่ ๑ แล้ว กรรมา
ธิการก็พยายามจัดเข้าแบบเสมอ ที่นี้ที่
ท่านว่าทำไมเป็นอย่างนั้น ข้าพเจ้าขอ
เรียนว่าที่กรรมาธิการแก้ไขเช่นนั้นก็โดยได้

เอาพระราชบัญญัติหลายฉบับมาแล้วได้
จัดเข้ารูปอย่างนั้น ท่านจะเห็นได้ว่าใน
คำปรารภเราก็เติมคำว่า "เซต" ลงไป ซึ่ง
เราก็เอาตามแบบ และในมาตรา ๓ ที่เรา
ขีดฆ่าและเติมลงไปก็ได้ทำตามแบบ ถ้า
ท่านอ่านให้ถี่แล้วคำว่า "ตามบัญชี" นั้น
เอามาไว้ในบรรทัดที่ ๒ อ่านได้ความ
ไม่เสียความ เรามีกำว่า "ซึ่ง" ต่อบัญชี
แล้ว เรามีกำว่า "ท้ายพระราชบัญญัติ"
นั้นก็ประกอบแผนที่หรือบัญชี มาต่อกัน
อ่านได้ความว่า ข้าพเจ้าจะอ่านให้ฟังเมื่อ
แก่แล้ว "ให้เวลานั้นอสังหาริมทรัพย์ภายใน
เขตที่กำหนดไว้ในแผนที่และบัญชี ซึ่ง
มีรายนามเจ้าของหรือผู้ปกครองโดยชอบ
ด้วยกฎหมาย ท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่
กระทรวงเศรษฐการ" อ่านได้ความแล้ว
แล้วก็ทำตามแบบแล้ว

ร. ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : ข้าพเจ้าก็
เป็นกรรมาธิการประจำเหมือนกัน แต่ว่า
คำว่า "บัญชี" นั้นจะต้องติดอยู่เสมอ
เพราะเหตุว่าคำก่อสร้างนี้ไม่มี และขึ้น
ต้นพระราชบัญญัตินั้นเฉย ๆ ไม่รู้ว่าอะไร
อยู่ท้ายพระราชบัญญัติ ถ้าจะใส่ไว้
เพียงตัวหนังสือสองตัวเท่านั้นจะเสียเวลา

อะไร เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าอยากจะถาม
ว่าเหตุใดจึงตัดความให้เสีย ใวยากรณ์
เช่นนั้น

พระสารสาสน์ประพันธ์ (ประ-
ธานกรรมาธิการ) : ร่างพระราช
บัญญัติฉบับนั้นผิดหรือไม่ ต้นก็มีเลข ๑๓
เจ้าเลข ๑๓ นี้ทำเรื่องยุ่ง เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอพูดกับท่าน สมาชิกที่คัดค้าน
สักนิดเดียวว่าเมื่อเรา ได้ทำ ไปตามแบบ
และเขียนอย่างนั้นคนเดินถนนก็อ่านได้แล้ว
ก็จะเอาอะไรกันอีก

ร. ต. ถัด รัตนพันธ์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพัทลุง) : จริงอยู่ คนเดิน
ถนนก็อ่านออก เว้นแต่ว่าผิดไวยากรณ์
ข้าพเจ้าขอคัดค้าน

พระพิณฉนากร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้า
ก็คิดว่า ไม่ควรจะต้องยุ่งมากมาย ตาม
ความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่าท่านกรรมา-
ธิการได้ทำถูกต้องแล้ว เพราะเหตุว่าถ้า
จะใส่บัญชีอะไรก็มากนั้น จะอ่านฉบับบัญชี ๆ
ซ้ำ ๆ กันไป เพราะฉะนั้นขอเสนอให้ลง
มติว่าจะเอาตามร่างของกรรมาธิการ หรือ
ว่าจะเอาตามร่างของรัฐบาล

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นว่าควร จะให้เป็น ไปตามร่าง ของกรรมาธิการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกยกมือส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกยกมือส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการผ่านไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๕

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมทวารที่ ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณา วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติ.....

ด.บุ๋เกียง ทองลงยา (ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี) : ในรายงานของกรรมาธิการ ได้ปรากฏบัญชี รายนามเจ้าของ ซึ่งแก้เป็นจำนวน น้อย ที่คืนตามคำขอของรัฐบาล และ ในที่นี้เราก็ไม่มีแผนที่จะ ข้าพเจ้าคิดว่า

การแก้^{นี้}เป็นการ คำนวณ ผิดก็ ไม่ ไกล นักและเนื้อที่^{นี้}เป็น บริเวณ แห่งเงา และเกินไปจากเนื้อที่^{นี้}ก็สงสัยอยู่ ขอ ทราบจากกรรมาธิการ

นายมงคล รัตนวิจิตร (กรรมาธิการ) : ที่กรรมาธิการขอแก้เป็นแต่เพียง บวกลเลขผิดเท่านั้น ไม่ใช่เปลี่ยนแปลง อาณาเขตอย่างไรเลย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อ ไม่มีผู้ใดสงสัย ข้าพเจ้าขอให้ พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระ-ราชบัญญัติ ที่ได้แก้ไข^{นี้}สมควร จะออก เป็นกฎหมายได้ขอได้โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกยกมือส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกยกมือ ๑ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าพระราช บัญญัติ^{นี้} ให้ออก ใช้ บังคับเป็นกฎหมายได้ หมทกระเบียบวาระ เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๑๕ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ร.ท.ท. บุญแถม ปิตยานนท์	ประเสริฐ บัณฑิตสุนทร	ผู้จกรายงาน
ทองอยู่ พุดพันธ์	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	..
เขียน กาญจนพันธ์	ประเทือง อินทร	..
เทียบ นันทแพทย์	ดิน จุฑารพ	..
ร.ท. ทองคำ กล้ายโสภาส	สุรินทร์ สีพลากร	..
ทองกระจาย รัชตะวรรณ	เล็ก จารุณี	..

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๕ ส.ค. ๒๕๘๐

หลวงคหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร